

A tékozló szeretet. „Mire való ez a tékozlás?”

Máté 26, 1-13 /8/

Ha őszinték akarunk leírni, meg kell vallanunk, hogy a szívünk az első pillanatban a kérdezők mellé áll: Mire való ez a tékozlás? Ha mi ott lettünk volna, amikor ez a rajongó asszony összetörte a drága alabástrom szelencét és pazarló kézzel kiöntötte a vagyont érő nárdusolajat, mi is bosszankodva kérdeztük volna a tanítványokkal: mire való ez a haszontalan tékozlás? Amikor olyan sok szegényen lehetett volna segíteni ezzel a kinccsel? Amikor annyi hasznos, okos módon fel lehetett volna használni! S ez az asszony gondolkodás nélkül kiönti...

Megfigyelhettük már, hogy Jézus Krisztus sokszor meglepi az embert azzal, hogy nem úgy gondolkodik, mint mi sokszor használ éles kifejezéseket, döbbentő hasonlatokat, amelyek valósággal alapjaiban rázzák meg a mi hétköznapi gondolkodásunkat. Gondoljunk csak a boldogságról vallott evangéliumokra!

Most is, ebben a történetben azzal lepi meg tanítványait, hogy védelmébe veszi ezt az asszonyt, sőt egyenesen megdicséri őt. Van az Úr szavában valami hála, amikor azt mondja: „miért bántjátok ezt az asszonyt, hiszen jó dolgot cselekedett énvelem.” Mintha azt mondaná az Úr: senki sem törődik velem, amikor a halálba indulok, Hadd örüljön az én szívem is egy pillanatra azon, hogy valaki rám pazarolja, rám tékozolja szeretetének túlaradó jeléül ezt a drága olajat. Van valami mélyen megható abban, hogy a mi urunk a szenvedések előestéjén szomjazott a szeretet után, vágyakozott az emberi együttérzés csöndes vigasztalása után. Hiszen ezért vitte három tanítványát is a Gecsemáné kert rettenetesen sötét fái alá. Jól esett neki az a gyöngédség, amit ez a tékozló asszony iránta kifejezett.

De nagyon félre értenénk az egész történetet, ha azt hinnénk, hogy a halálba készülő Jézus csupán nagyon is érthető érzékenységből, mondhatjuk így is: emberi gyöngeségből menti ezt az asszonyt. Mert nem csupán ezért dicséri meg olyan emelkedett szavakkal. Mert figyeljétek csak meg jól: egészen szokatlan, az evangéliumokban sehol másutt elő nem forduló magasztalással mondja: „valahol az egész világon prédikáltatik az evangélium, amit ez én velem cselekedett, az is hirdettetik az ő emlékezetére”. Ez a névtelen tékozló asszony valami olyan dolgot cselekedett, ami méltó az örökkévalóságra, Az Evangéliumtól elválaszthatatlan az ő cselekedete.

Mi az a mély és örök igazság, ami ebben a cselekedetben megnyilvánult? Az, hogy minden igaz szeretetben benne ragyog az önfeledt tékozlásnak ez a mámoros fénye. Az, hogy az igazi szeretet lényegéhez hozzátartozik a tékozlás.

Isten Lelke segítségével keressük az ige üzenetet:

1. A szeretet tékozlásáról.

Mielőtt a szeretet tékozlásáról szólnék - mostani igénk tulajdonképpeni üzenetéről -, szólnom kell mintegy sötét Háttérként az önző tékozlásról. Mert hiszen én úgy érzem, hogy magyar nyelvünkbe, gondolkodásunkba a tékozlás fogalma csak rossz értelemben ismeretes. Amikor tékozlásról szólnak és beszélünk, csak rosszra gondolunk. Mögötte önző, önmagának való életet keresünk.

Mindig voltak és lesznek ilyenek is: tékozlók. Ezek örök példája a tékozló fiú. A kisebbik fiú nem törődik az atyai házzal. Nem törődik azzal, hogy éjszakákon át fog zokogni a szülői szív. Csak önmagára gondol, a saját függetlenségére, saját elgondolására, életelvére. Arra, hogy ő nem lesz olyan bolond, hogy munkával töltse életét, napjait, s ne legyen ideje „élvezni” mindazt ami az övé. Ez AZ ÖNZÉS ELVISZI ÖT AZ ATYAI HÁZTÓL. ELVISZI A TÉKOZLÁS ÚTJÁRA, AHOL MINDENÉT ELTÉKOZOLTA, MERT DOBZÓDVA ÉLT. CSAK A MOSLÉKOS vályú mellett szállt magába és döbönt rá, hogy milyen is távolból az illata az atyai ház kenyérének.

Jézus korában, ott Betániában is voltak ilyen önző módon pazarló asszonyok. Voltak, akik a drága nárdus olajat nem Jézus fejére öntötték, hanem a saját testük cicomázására használták. Voltak, akik annyit költöttek drága keleti illatszerekre, amennyit egy munkás család nem költhetett a mindennapi kenyérére.

Ma is vannak önző módon tékozló életek. Vannak, akik a drága nárdus olajukat a maguk testére költik. Vannak, akiknek nem jut soha a közösségre, sem a társadalomban, sem az egyházban, mert nekik sem elég soha. Vannak, akiknek nemcsak a pénzükből, de az életükből sem jut soha egy óra a beteg meglátogatására, a gyászban lévő fájdalomában való osztozásra, az együttérzésre, mert önző módon csak maguknak élnek önző módon csak magukra tékozolják az életüket. Szegény szánandó tékozló fiak. Isten legyen irgalmas hozzánk, hogy ne tartozunk közéjük, az önzően maguknak élők, önmagukra tékozló életűek közé. Ne is foglalkozzunk többet velük.

Tekintsünk alapigénkre, amely szeretet tékozlására tanít. Az igazi szeretet tékozló szeretet. Az igazi szeretet tékozol. Hogy így van, hadd mutassak oda az örökkévaló Isten szeretetére, tudjátok, hogy az egész Szentírás félreérthetetlen - legfélreérthetlenebb üzenete Istenről az, hogy az Isten szeretet. Nos, ha megvizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy az Isten tékozló szeretettel szeret.

Tékozló szeretettel teremtette ezt a világot. Egyetlen egyszerű példát mondok: Hallottad bizonyosan, hogy a bűnösöket az ujjlenyomatok alapján szokták megtalálni, mert nincs két egyforma ujjlenyomat. Hány ezer millió ember éli a földön s azok a finom kis vonalak az ujjunkon és mind más és más rajzot adnak. Mire való ez a tékozlás? Nem lenne a kezünk éppoly hasznos, ha ilyen dús változatosság nem ékesítené? Nemcsak az emberi kéz ilyen pazarul változatos. Nincs két egyforma falevél sem. Látszólag egyik falevél olyan, mint a másik. De alaposabb vizsgálat megmutatja, hogy apró eltérések csodálatos tömege megkülönbözteti őket egymástól... Miért pazarolt a Teremtő ilyen sok gondot ezekre? Mert szeretetből teremtett. Amit a szeretet alkot, azon nem érezhető a kiszámítottság, kínos pontossága: jaj, többet ne tegyek, többet ne adjak, mint ami okvetlenül

szükséges. Amit a szeretet ad, azon mindig rajta ragyog a „boldog pazarlás fénye: minél szebbet, minél dúsabbat, minél gazdagabbat adni! - Tudjátok-e miért olyan szép, ez a mi templomunk? Miért olyan magával ragadó a maga egyszerűségében is: mert akik építették, nem számító érzésből építették, hanem szeretetből. Ezen a templomon, padjain én minden berendezésén rajta érzem a templom építő nemzedék szeretetének tékozlását, a boldog pazarlás fényét!

Isten tékozló szeretettel váltotta meg ezt a világot, ó erről a tékozlásról nincs elég szó a mi szép magyar nyelvünkben sem, hogy méltó módon lehetne szólani. Van egy mondat a Bibliában, amiről azt valljuk, hogy az a Biblia dióhéjban, a János 3, 16: Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ezt a mondatot tanítjuk meg legelőször konfirmandus gyermekeinknek. Mert azt valljuk, hogy aki ezt tudja, az az egész Biblia üzenetét tudja. De vajjon nincs-e igaza Luthernek, amikor azt mondta: nem merek a János 3,16-ról prédikálni, mert nagyon nagy textus az nékem. Mert gondold csak el; az Atya Isten egyszülött Fiát adta. Az Örökkévaló az egyetlenegyet adta. Még ha egy angyalt adott volna, hangja is hiányzott volna a mennyi kórusból, de ő az egyetlen egyet adta. Az egyetlenegyet, akiben gyönyörködni tudott! Ó micsoda tékozlása ez a szeretetnek! Elküldte, odaadta azt a drága, hófehér, szent és tökéletes Megváltót, a Golgotán vérét adta értünk! Ó tékozló szeretet, hadd dicsérjünk téged!

És Isten tékozló szeretettel szenteli meg ezt a világot. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére, a Jézus Krisztus evangéliumának ismeretére eljusson. S hogy ez így legyen, micsoda tékozló szeretettel szereti ma is ezt a világot. A Zsidókhöz írt levél 2. fejezete felsorolja a hitnek példaképeit, mindazokat, akik hit által megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki. A végén így kiált fel: akikre nem volt méltó e világ! Igen, az Isten tékozló szeretettel adta és adja - és az a reménységünk, hogy a jövőben is adni fogja - azokat a drága, tiszta és szent életeket, akikre nem méltó ez a világ, ó, ne menjünk tovább, csak a magunk háza előtt söpörjünk, a mi hitünknek hőseire gondoljunk: Szenczi Molnár Albertekre, Sztáray Mihályokra, Huszár Gálókra, Sellyei Istvánokra, Kocsi Csergő Bálintokra, Torkos Jakabokra - vajon nem tékozlás volt-e Istentől, hogy ilyen életeket vetett oda áldozatul a mi magyar református egyházunk életében? Ó, tékozló szeretet, hadd csodáljuk téged szeretett egyházunk történelmében!

És gondoljunk a mi életünkre. Vajon mi nem a tékozló szeretet gyümölcsei vagyunk? Vajon édesanyát kérdezte, hogy érdemes-e virrasztani könnyezni, imádkozni érted? Nem úgy volt-e, hogy megfélekedett magáról, hogy eltékozolta életét, ifjúságát, szépségét, erejét reánk?

Nos Testvér, hadd ne folytassam a példákat! Hadd érkezzek meg odáig, amiről alapigénk beszél, hogy ennek a névtelen tékozló

asszonyoknak a szeretete legyen előttünk is példa. Merjük összetörni életünk alabástrom szelencéjét, és merjük eltékozolni életünket a szeretet szolgálatában. Remélem, hogy velünk együtt megtanultad Testvér, hogy Istent csak az emberben lehet igazán szeretni. Mert aki nem szereti az ő felebarátját akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát,- mondja az apostol.

Ámen